

Dintre valuri

Silvia Rîşnoveanu

DINTRE VALURI

Se-nalță valurile pân' la cer,
Când sufletul mi-e freamăt de furtună,
Și te-aș chema, dar ce-aș putea să-ți cer,
Iar glasul mut, ce ar putea să-ți spună?

Și mă cufund în marele mister
Al unei întrebări, care îmi este
Un laitmotiv, un strigăt în eter:
Sunt doar o nălucire-ntr-o poveste?

Sau cum să fac, atunci când vreau, să pot
Să îți ating cu mâna mea obrazul,
Dar tu nu ești, deși ești peste tot,
Iar sufletu-și înaltă iar talazul.

Și din înalt cobor, iar, în abis,
Să mă cufund în propria-mi genune,
Te cauț în crâmpelui meu de vis,
Căci, tot ce simt, acolo, îți pot spune.

Când te găsesc, cu chipul tău iubit,
Dispare, în neant, tot ce mă doare,
E ca și cum tot cerul mi-a zâmbit,
Și, dintre valuri, mă ridic spre soare.

Sunt vis, sunt nălucire, sau....ce sunt?
Dar orice-aș fi, ce importanță are,
De știu că-mi ești, cuminte, pot să-nfrunt
Orice răspuns mi-ai da la întrebare.